

Mi az alázat? Mi a büszkeség?

[Szakály Csaba - szolgálati oldal · 2017. január 20.](#)

Nagyjából egy évvel azután, hogy Izrael kijött Egyiptomból, az Úr ezt parancsolta Mózesnek: „Küldj férfiakat, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, amelyet Izrael fiainak akarok adni” (4Mózes 13:2). Mint általában, Isten utasítása egyértelmű volt – nem volt benne semmi homályos vagy bizonytalan.

Mózes tehát kiküldött tizenkét vezetőt, mindegyik törzsből egyet-egyed. Tíz ezek közül nagyon „alázatos” volt, kettő viszont nagyon „büszke”.

Miután negyven napot töltöttek az ígért földjén, a kémek visszatértek a táborba. Először a tíz „alázatos” számolt be tapasztalatairól ekképpen: „Kikémleltük azt a földet, és valóban egy csodálatos, tejjel és mézzel folyó föld az. Nézzétek, micsoda gyümölcsök érnek ott! Mindazonáltal erős hadseregekkel kellene megküzdenünk érte – még óriásokkal is! Harcedzett férfiakkal, akiknek sokkal korszerűbb fegyvereik vannak, mint nekünk. Hisz kik is vagyunk mi voltaképpen? Egy rakás nemrég szabadult rabszolga! Gondolnunk kell a feleségeinkre, gyermekeinkre! Hogyan is tehetnénk ki őket annak a szenvedésnek, megerősokolásnak, kínzásnak, talán halálnak is, ami a folyó túloldalán várna őket?! Felelős férfiaknak és férjeknek kell lennünk, és ezért a kendőzetlen igazságról kell beszámolnunk nektek. Lehetetlen elfoglalni azt a földet.”

És jóllehet a nép vágyott rá, hogy saját földje legyen, mégiscsak a biztonság volt az első. Így hát elismeréssel szóltak, ‘tán meg is tapsolták ezeknek az embereknek a bölcsességét és alázatát. Bizonyos vagyok benne, hogy a férfiak és asszonyok nagy része, aki hallotta a beszámolójukat, őszintén hálás volt a tíz kém szelíd modoráért. Így vigasztalták egymást: „Úgy örülünk, hogy ezek az embereket küldtük magunk előtt. Micsoda nagyszerű vezetők! Felelős hozzáállásukkal megakadályozták, hogy valami rettenetes helyzetbe kerüljünk. Mi lenne velünk, ha nem támaszkodhatnánk a józanságukra?”

De akkor a két „büszke” vezető, Káleb és Józsué, félbeszakították őket, és így kiáltottak: „Álljon meg a menet! Mi a csudát csinálunk mi itt? Most azonnal át kell kelni a folyón, és el kell foglalnunk azt a földet! Meg tudjuk csinálni! Isten nekünk ígérte azt a földet. A szavát adta rá! Megsemmisítjük ezeket a népeket. Azonnal kezdjük hozzá a mozgósításhoz!”

Mindenki el volt kábulva attól, amit az imént hallott. Hitetlenkedve tekintettek egymásra. El tudjátok képzelni a másik tíz kém reakcióját Kálebnek és Józsuénak erre a meggondolatlan és felelőtlen uszítására? Én elképzelem, amint az első sokkból magukhoz térve valami ilyesmit válaszolhattak nekik: „Miről beszéltek ti ketten? Meg vagytok húzatva? Ti is ugyanazokat a dolgokat láttátok, amiket mi mindnyájan – láhattátok az erejüket, a fegyvereiket, az erődített városaikat. Ezek nagydarab, harcedzett katonák, mi pedig csak egy gyülelész rabszolgahad vagyunk! Nem vagyunk velük egy súlycsoportban! Hát nem tartjátok szem előtt a feleségeinket és a gyermekeinket, a népünk jólétét?! Arrogánsak vagytok, vakmerőek és idealisztikusak! Fogjátok be szátokat, ti önteltek!

Magam elé képzelem, amint a tömeg megkönnyebbülten felsóhajt: „Hú, hála és köszönet Istennek, hogy a bölcsőbbek nem hátráltak meg. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy a kémek többsége alázatos és megfontolt maradt. El tudnátok képzelni, mi lenne velünk, ha ők is olyan büszkék és forrófejűek volnának, mint Káleb és Józsué?

Azonban, amint az lenni szokott, most is Istené volt az utolsó szó. „Meddig utál engem ez a nép?” – mennydörögte az Úr Mózesnek. „Meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyeket közöttük tettem?” (4Mózes 14:11). Finoman szólva, Istent nem nyűgözte le a nép mentalitása. Amiről ők azt hitték, alázat, valójában egyáltalán nem volt az. A hitlenségük éppen hogy büszkeség volt. A számításaikat teljes egészében a saját bölcsességükre, képességeikre és erejükre alapozták.

Sokkal később az Ószövetségben Isten ezt mondja: „Átkozott a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordul szíve!” De „Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma” (Jeremiás 17:5,7).

A tíz kém csak azt látta, hogy milyen hatalmasok az óriások, és félénk kilátásaikat saját erejükre alapozták. De Káleb és Józsué azt is látta, hogy milyen hatalmas Isten az ellenséggel összevetve, és a számításaikat teljes egészében Isten kegyelmére alapozták.

Ez a kettő férfi végül áldott lett, a többi kém és mindenki más, aki hallgatott rájuk, átkozott lett.

Akkor voltaképpen, melyik kémek voltak igazán alázatosak és melyikek voltak igazán büszkék? Isten szemében a tíz bizonyult büszkének, és csak kettő alázatosnak.

A hit feltétele az alázat, mert amikor alázatos vagy, akkor Isten kegyelmére hagyatkozol, és benne bízol – nem pedig a saját képességeidben. Ha a tíz kém alázattal ráhagyatkozott volna Isten ígéreteire, akkor kimentek volna és elfoglalhatták volna a földet. Akkor az Úr szavának rendelték volna alá magukat és nem a saját korlátozott erejüknek és emberi okoskodásaiknak. Akkor vagyunk alázatosak, ha alávetjük magunkat Isten kezének (erejének, hatalmának). Amikor elutasítjuk, hogy emberi elképzelések és tapasztalatok az Isten Igéje fölé nőjenek. Amikor megengedjük, hogy Isten Igéje diktálja a cselekedeteinket.

A négyszázharminc éves egyiptomi alávetettség megtanította Izrael fiait, hogy nem tudják magukat megvédeni egy erősebb ellenséggel szemben, amelynek erősebb fegyverei vannak. Egyiptom elnyomatásban tartotta őket. Nem tehettek semmit azért, hogy szabadokká legyenek; ehhez Isten maga kellett, aki dicsőséges módon szabadította ki őket „erős kézzel és kinyújtott karral”. Ahogy Mózes visszaemlékezett rá: „Erős kézzel hozott ki az Úr Egyiptomból” (2Mózes 13:9). Azonban azt is olvassuk, „csakhamar megfeledkeztek tetteiről” (Zsolt 106:13). Inkább a szolgaságra tekintettek vissza vágyakozva, mintsem az Isten kezére, aki kihozta őket onnan. Pedig ugyanaz az erős kéz és kinyújtott kar, amely legyőzte Egyiptomot, legyőzte volna a kananita hadseregeket is, amelyek egyébként jóval gyengébbek voltak az egyiptomi haderőnél.

De még mielőtt túlságosan lesajnálánk ezeket a gyenge hitű zsidókat, nekünk is bele kell néznünk a tükörbe. Milyen gyakran tesszük mi is ugyanezt? Azelőtt hogy Isten családjához csatlakoztunk volna, a Sátán elnyomó uralma alatt éltünk. Az ő természetét hordoztuk, és reményünk sem volt a szabadulásra. „Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába” (Kolossé 1:13). Ha ő ezt a lehetetlen tettet végre tudta hajtani, mennyivel inkább képes kezelni a kevésbé összetett vagy nehéz helyzeteket az életünkben? Olyan helyzetekre gondolok, amikor például egy betegségből való gyógyulásra, anyagi gondoskodásra, bölcsességre vagy erőre van szükségünk ahhoz, hogy úrrá legyünk valami számunkra „lehetetlennek” tűnő élethelyezeten. Ne ismételjük meg Izrael hibáját, és ne feledkezzünk meg „nagyon hamar munkáiról”. Inkább öltözzünk fel magunkra alázatot, mint ahogy azt Káleb és Józsué is tette.

Kivonat John Bevere: Relentless című könyvéből.

Fordította: Szakály Csaba